I slutningen af 80'erne var jeg amtsformand for DSU på Fyn. Det var en fantastisk tid - ikke mindst på grund af åbningen af jerntæppet, der gjorde det muligt for os at komme i kontakt med unge, som vi var opdraget til at betragte som vores modstandere.
Da muren endelig faldt i november 1989, tror jeg, at vi alle havde en fornemmelse af at opleve verdenshistorien udfolde sig lige foran vores øjne. Pludselig havde min generation fået foræret en mulighed for at være med til at hele sårene i Europa. En mulighed, som selv de mest optimistiske aldrig troede ville komme i vores levetid.
Det er den opgave, som vi har været i gang med lige siden. Og det er den opgave, der bliver sat et foreløbigt punktum for i maj næste år, når de nye medlemslande optages i EU.
Det er et stort skridt, som vi er på vej til at tage. Vi får mange lande og mange millioner mennesker som nye partnere i EU, hvilket kræver både konkrete forandringer og en generel solidaritet fra vores side. Derfor skal vi også samtidig med udvidelsen tage stilling til den forfatningstraktat, som skal gøre EU i stand til at tackle de mange nye udfordringer, som vi ved, at de kommende år vil stille os overfor.
Det er et stort skridt vi er ved at tage. Og når man tager store skridt, er der altid nogen, der kommer til at ryste på hånden. Sådan er det også denne gang. "Vi vil blive oversvømmet af billig arbejdskraft fra Østeuropa", kommer det fra nogen. "Forfatningstraktaten vil føre til, at Danmark forsvinder som nationalstat", lyder det fra andre. Og desværre er der også enkelte socialdemokrater i dette kor.
Men lad os fra denne kongres slå det fast én gang for alle: Tiden er ikke inde til at ryste på hånden. Tiden er ikke inde til at blive bange for de resultater, som vi har arbejdet
så hårdt på at opnå de sidste 15 år.
Tiden er derimod inde til, at vi med fuld kraft kaster os ud i det nye Europa. At vi hilser vores nye venner og allierede i Østeuropa velkommen. At vi bruger det værdigrundlag, som EU nu kommer til at bygge på, som en løftestang for de socialdemokratiske idealer. Og at vi arbejder videre med den politiske regulering af de europæiske markeder, som globaliseringen gør mere og mere påtrængende.
Det er blevet sagt før, men det kan ikke siges tit nok - og det har i øvrigt aldrig været mere rigtigt, end det er nu: EU er ikke problemet. EU er derimod løsningen på de problemer, som vi må og skal kunne tackle i fremtiden.
Lad det være budskabet fra denne kongres. Lad det være den socialdemokratiske

stemme i det europæiske kor.

Tak for ordet.